

Тамъ отъ сутринь до вечеръ трионитѣ бръмчаха и разрѣзваха стѣблата на тънки дъсчици, а следъ това ги поеха други машини, които ги насичаха на хиляди дребни кжсове. Цѣли гори изяде тази фабрика.

Когато на пролѣтъ двамата старци отидоха въ гората, не намѣриха тамъ стария боръ. На негово мѣсто стърчеше широкъ пнь. Дълго време стояха тукъ и мълчаха, а когато си търгнаха, старата жена заплака.

Младиятъ ловецъ се ядоса. Като не намѣри своя любимецъ, нарами пушка и си отиде огорченъ.

Разрушенитѣ части на бора бѣха отнесени въ друга голѣма фабрика, гдето правѣха хартия. Хвърлиха ги въ единъ казанъ, тамъ врѣше единъ лютъ неприятенъ сокъ, и дървесината на стария боръ се превърна на гжста каша. Кашата боядисаха и стана бѣла; следъ това прекараха я въ сждове, гдето водата бѣ изпарена и отъ дървесинната каша се получи влаженъ филцъ. Филцътъ биде прекаранъ презъ много валцове (цилиндри) и преси, презъ тѣхъ стана тънъкъ и все по-тънъкъ, и най-после изкочи като хубава гладка хартия за писане.

Чудо стана! Стариятъ боръ бѣ превърнатъ въ хартия за писане! Единъ поетъ взе листове отъ тая хартия, потопа перото си въ мастило и написа хубави стихове на хартията. Възпѣ гората и нейнитѣ зелени дървета, птицитѣ, които живѣятъ изъ клонитѣ имъ, и каза, че най-хубаво нѣщо въ свѣта е тихъ лесъ съ шумещи върхове. Но поетътъ не помисли дори, че трѣбва да загине старото дърво, за да напише поемата си за гората!

Голѣма часть отъ хартията пренесоха въ една печатница. Тамъ бѣха отпечатани стиховетѣ за гората, и така отъ дървото се родиха десетъ хиляди книги, които бѣха прѣснати по цѣлия свѣтъ.